

Sink or swim?

Godina je 2020ta.

Kišna večer “Metropole” obasjava ulice i prolaze tišinom.

Zbunjenim izrazima lica Tales i Anaksimena promatraju gomilu koja prolazi.

Udaljeni jedni od drugih, s maskama na licima i zabrinutim izrazima, ljudi kroče ulicama Ovoga Grada.

Nitko ih zapravo ne uočava - mogli bismo reći kako nitko ne uočava nikoga, svatko preokupiran svojim brigama.

“Što se ovdje događa i u kojemu smo to gradu?” - Tales upita osvrćući se oko sebe, zapanjen onime što primjećuje.

“Jedan u nizu ubrzanih svemira. .” - Anaksimena odgovara, zaogrćući se haljom koja mu doseže do poda dok u pluća udiše hladan zrak - “Ali zanimljivo je što su im lica prekrivena, veoma su neobični. Naime, znaš i sam da čovjek postoji dokle god diše, prema čemu zaključujem da ih maske koje prislanjaju o lice i ne ometa u tome “.

“Svemir jest živ i prepun razlika. Možda su ovi ljudi nešto poput Božanstava ovoga svijeta. Voda i ovdje napaja Zemlju, ništa se osobito ne mijenja u tim pogledima. Zrak je ono što bi nas trebalo zabrinjavati; misliš li da bismo i sami trebali imati crninu što nam pokriva lica?”

Ubrzo nakon, nastupila je tišina.

....

Apeiron - bezgraničan, neomeđen i neograničen - smješka se s Nebesa promatrajući filozofe koji se, izlazeći iz prve polovice VI. stoljeća prije Krista pojavljuju ovdje; na beskrajno dugim ulicama, beskrajnog kaosa i brige.

On sve zna i sve nadgledava; on je Onkraj iskustva, onkraj materijalnog; njemu pojašnjenja nisu potrebna.

Svemir je zahvatio virus golemih razmjera pogađajući svako “Božanstvo” Ovoga Grada u njegovu suštinu - strah, tuga i nevjerica opkoljavaju zidove i zatvaraju perspektive. Promatrane pojedince u strahu jedni od drugih, sklanjajući svoju prirodnu narav ispod maski, kaputa i rukavica - prelazeći cestu kada ugledaju jedan drugoga.

Apeiron sve zna i sve nadgledava; on je Onkraj iskustva, onkraj materijalnog; njemu pojašnjenja nisu potrebna.

...

Heraklit uzima posljednji dim te gazeći ju čizmom, gasi i posljednju cigaretu te večeri dok sjeda na zidić uz staru, oronulu kuću i promatra svijet ispod sebe.

“Sve teče.” - promišlja. - “Ove neprestane promjene, kretanja, šarenilo ovih ljudi, njihovih pokreta, iza maski skrivenih osmijeha te oči ispunjene nadanjima prema boljim danima. Neki od njih kreću smjerom stare kapelice na jugozapadu misleći kako će ih Nešto spasiti. Religijski obredi ovdje ne mogu mnogo učiniti; spoznaja se skriva unutar njih samih. Ljudska ignorancija ne poznaje granice.”

Jer život kroz prizmu njegovog promatranja je Logos; kao u svojoj nestalnosti i jedinstvenosti; neponovljiv sklad i nesklad.

Nesklad se nalazi u ženi koja izlazi iz spomenute kapelice u suzama; evidentno je da je nekoga izgubila te žalost koja nju mori osjeća i Heraklit zadržavajući dah dok pomišlja kako sve nestaje samo kako bi ponovno nastalo. Ženini unuci hvataju ju za ozeble joj ruke, nejasnim izrazima lica tražeći objašnjenje njezinih reakcija – nevinost u svojoj suštini.

“Vječnost je živa vatra, ženo!” - ali ne izgovara to naglas.

Ovo nije njegovo mjesto, niti ga se tiče.

Jer svijet je bio i uvijek će biti ništa više - i ništa manje od ovoga što jest.

Vatra posvuda.

...

“Za Heraklita je ovo sve toliko jednostavno; sjedi udaljen od nas, ne obraćajući pozornost na ni na što osim vatre koja gori u njegovim zjenicama. A što je sa zrakom, što je sa budućnošću? Što će biti s ovim ljudima?” - Anaksimn, zabrinut za svoj element grize nokte čudnovatim pokretima.

“Kloni se dodirivanja lica, inače ćemo završiti poput ljudi s crnim maskama!” – govori Tales.

“Kako se nositi s nečime za što nismo u potpunosti sigurni da možemo izbjeći?” – odgovara Anaksimn.

“Time bi samo potvrdio teoriju ovoga što prebacuje noge preko zidića kod kapelice, naprosto se ne možemo pomiriti s njegovim “*Vatra živi od smrti zraka, a zrak živi od smrti vatre; voda živi od smrti zemlje, zemlja od smrti vode.*”

Tales ga promatra velikim očima, sličnih nesigurnom dječaku koji je netom odbačen iz popularnog društva zato što nije imao crnu masku. Ništa ne odgovara.

(Konfuzija vlada dok dvojica sjede u tmuni neizvjesnosti.)

...

Apeiron promatra kapelicu i ženu koja plače.

Sve je u njegovim rukama u jednakoj mjeri koliko sudbina stoji u rukama onih kojima je dana slobodna volja. Činiti ili ne činiti, držati se ili ne držati zadanih mjera i propisa, vjerovati ili ne vjerovati – sve ostaje izborom onih kojim je isti podaren.

Apeiron promatra dvojicu združenih u prijatelje, njihovu smetenost i obeshrabrenje.

Apeiron sve zna i sve nadgledava; on je Onkraj iskustva, onkraj materijalnog; njemu pojašnjenja nisu potrebna.

Pušta život da se događa.

....

„Čovjek nije uznemiren zbog samih stvari, nego zbog svog shvaćanja istih!“

(Zrakom se prolomi jasan usklik dubokog muškog glasa koji potrese dvojicu u njihovoj suštini koji, prestrašeni iznenadnom jekom, gotovo skaču jedan drugome u naručje.)

Epiktet stoji ondje kao naša baza, temelj i utjeha.

Prodornim pogledom kojeg usmjerava prema dvojici slaže se s Onime što propovijeda s Nebesa; onime kojemu pojašnjenja nisu potrebna.

“Otkud si se ti stvorio i što želiš od nas? Propatismo dovoljno ove večeri u nedaćama i pitanjima sudbine ovih ljudi te zabrinuti pitanjima kako se iz ovoga osloboditi.” - Govore u isti glas Tales i Anaksimena.

“Čujte me i počujte sada.” - govori Epiktet nadimajući prsa prema mladićima - “Postoje stvari koje su unutar naše moći i postoje one na koje ne možemo utjecati. Unutar naše moći nalaze se mišljenja, namjere i želje; dok one nedohvatljive obuhvaćaju tijelo, vlasništvo, reputaciju i sve što nije direktno vezano za nas koji Vama, braćo po nesreći, treba biti glavna vodilja.

Naime, jedini način kako biste s jedne strane obale kročili na drugu jest prijelaz preko same uzburkane rijeke. Postoji mogućnost da ćete se prilikom pokušaja prelaska utopiti, no što ako uspijete prijeći i preživjeti? Zašto gledati na stvari koje ne možemo mijenjati, umjesto suočiti se s njima točno onakvima kakvima jesu, prihvatiti ih i udahnuti?

Udahnite, proživite i pustite. Budite na oprezu. Polako, ne bojte se jer strah nikome nije donio oslobođenje; ne stavljajte se u kaveze, poveze i maske koje nisu potrebne.”

“Želiš li reći kako se s nastalom situacijom treba pomiriti? - Tales upitnim pogledom promatra samouvjerenog Epikteta.

“Ono što govorim jest kako će vas jedino blagost izbaviti. Budite blagi prema sebi i prema drugima, ovdje gdje jeste i kakvi jeste. Ne sudite drugima i ne čudite se, vremena su čudna i u neprestanom naviranju novoga. Očekujte neočekivano, ali nadajte se najboljem i na njemu svakodnevno radite. Držite se propisanih riječi, kako od ljudi koje nazivate “Božanstvima”,

tako i propisa pisanih od Vas samih. Zavirite u sebe i promotrite što je ono iza čega Vi stojite, kada paniku i strah pred nepoznatim ostavite po strani. Tko ste zapravo Vi?”

“Izgubljeni smo Epiktete i samo smo ljudi, nenaviknuti na atmosferu, u neudobnosti stranog prostora i stranog napada nečega što je izvan naših dosega.” - Tales je sada već očajan.

“Zar zaista izvan dosega? Sami ste u sebi sa samim sobom. Pronađi u sebi potreban balans, Talese, i daj si vremena. Vrijeme sve liječi i nijedan neuspjeh nikada vječnim nije ostao. Vjeruj u nešto i nešto će vjerovati da si sam vrijedan izbavljenja.”

(Trojica sada stoje u tišini međusobno se promatrajući, svjesni kako ‘biti ovdje’ i ‘biti sada’ znači raditi na tome da se na istome mjestu i ostane, a ne potone).

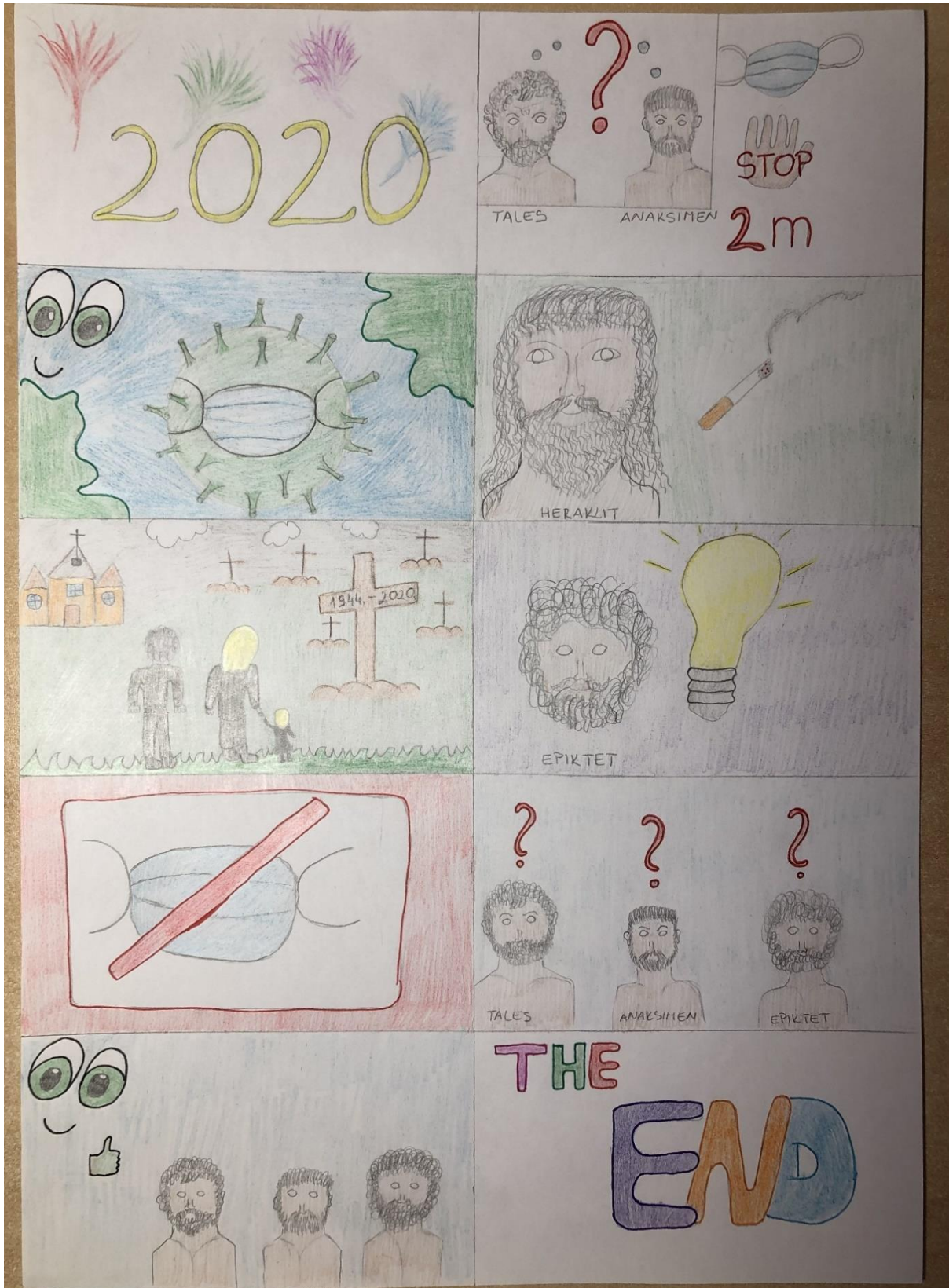
...

Apeiron sada promatra trojicu združenu u shvaćanje, njihovu odlučnost i snagu ljudskosti.

Apeiron sve zna i sve nadgledava; on je Onkraj Iskustva, onkraj materijalnog; njemu pojašnjenja nisu potrebna.

Pušta život da se događa.

Strip u nastavku...

Gabriela Cesar, 4.a